

Dincolo de ultimul apus

Daniel Vișan-Dimitriu

Tu, primăvara mea, cum de-ai venit
Când cerul îmi era cuprins de-o iarnă
Ce începuse visele să-mi cearnă
Și numai cele reci m-au însoțit?

Cum de ai reușit să le culegi
Pe cele care nu puteau să treacă
Din lumea lor, în alta, care joacă
Destinele ce par că nu-s întregi?

Mi le-ai adus la timp și-acum visez
Că trupul tău s-a-ngemănat cu vântul
Și-n zborul vostru încântați pământul ...
Moment în care visului cedez

Și recunosc: sunt vântul care-a dus
Atâtea lupte-n norii de furtună,
Dar care cicatricile-și adună
Și le aruncă-n ultimul apus,

Căci tu îmi vii pășind pe asfințit
Cu visuri noi și verde în priviri,
Îți construiești cu mine amintiri,
Iar sufletu-mi îți spune: "Bun venit!"